

Te kinek szolgálasz?

De ha nem tetszik nektek, hogy az URat szolgáljátok, válasszátok ki még ma, hogy kit akartok szolgálni... De én és az én házam népe az URat szolgáljuk.

Józs 24,15

Nyakunkon a szilveszter! Mintha bottal ütötték volna ezt az évet, olyan gyorsan szállt el... Az idő múlásának koncentrált érzete ezekben a napokban mindenki számára nyilvánvaló, hiszen most még 2009-et, s néhány nap múlva 2010-et írunk! Különleges napok ezek az évvégiek, számadásra sarkallnak mindenkit: Mit csináltam, mit értem el, mit adott a JóIsten, s mit vett el a 2009-es esztendőben?

Mindenki a maga módján búcsúztatja az óévet. Vannak, akik nagy társaságban „eszem-iszommal” és táncsal, vannak, akik az „árral szemben úszva” alkohol nélkül és önmegtartóztatva várják az éjfélt, és per-se olyanok is akadnak, akik nemcsak egyedül és csendben, de magányosan és keserűséggel a szívükben várják, hogy múljék el ez a 2009-es esztendő...

Fogadkozások, nagyívű tervek és válsztásaink nyilvános felvázolásának időszaka is ez. A reménység különleges egy-két napja, amikor még hisszük, hogy most sikerülni fog, amit eddig sehogyan se tudtunk „tető alá hozni”. De tényleg ennyire mások ezek az évvégi napok? Nyilvánvalóan nem... Ezek a napok is 24 órából állnak – mégha többnek is éljük meg –, de a nap végére ugyanúgy elfáradunk mint az előző napokon, s ugyanúgy álomba szenderülünk, ahogyan tegnap...

Nemcsak a mai vagy a holnapi, de tudatos életünk minden egyes napja magában hordozza a választás, a változás lehetőségét. Egyedül rajtunk áll, hogy milyenek az ünnepeink, hogyan éljük meg, s mennyire „ünnepesen”, méltóság-

gal éljük hétköznapijainkat. Nincs ember, aki ne élte volna át az elmúlt esztendőben is a tanácstalanság pillanatos érzését. Mit tegyek, hogyan oldjam meg, hova lépek tovább abból a nyomasztó helyzetből, melynek szorítását egyre nehezebben tudom elviselni? Nemcsak a választ, de a megoldást is megadta Isten az elmúlt évben is – igaz az utolsó pillanatban, talán azért, hogy ne kérkedhessünk...

Sokan csapják be önmagukat: „Megoldhatom én is úgy, ahogyan a többiek!” Tömeg-méretben felgyülemlett problémá-

Luther Márton családjában körében...

kat nem lehet tömeg-szerűen megoldani. A megoldások mindig egyéniek, hiszen ahány ember, annyiféle helyzet és lehetőség... Lehet, hogy tömegek választják a modern együttélési formákat, de lemásolni a másik ember életét, vagy megoldási képletét nem lehet... Ha nehézség köszönt például egy párkapcsolatra – s lassan melyikre nem(?), hiszen egyre gyakrabban halljuk munkahelyen, baráti körben: „Hát igen, sajnos ők is válnak...”, akkor nem célszerű a rövidzárlatos tömeg-megoldásokat alkalmazni. Mégis sokan gondolják a kapcsolati krízisben, hogy az élet – mint másoknál – nekik is még számtalan lehetőséget tartogat, s eddig csak azért nem sikerült személyes boldogságukat megtalálni, mert nem akarták eléggé... Azután kiderül a következő „élet-fejezetben”, hogy nem az akarásom múlik, hanem a belátásom.

Belátni azt, hogy Isten nélkül semmi vagyok – nem kicsinységünk beismerése, hanem az Isten nagyságának elfogadása. Ez pedig nem lesújt a porba, hanem fellemeget, olykor még a fellegekbe is. S aki föntől tud körülnézni, az távlatokban látja az Élet dolgait, s hamar kiderül számára mi az, ami fontos, s mi az ami nem, mi az érték, s mi az, ami elhagynivaló bővli, bazári vacak, azaz csak teher...

Jozsué döntését – a többség ellenében! – bátran felvállalja. Nem ő vakmerő, hanem azok, akik fontolgatják, hogy talán az Isten nélkül mégis csak jobb lenne az élet. Jozsué a „házanépével”, azaz a családjával az ÚR szolgálata mellett döntött, de ezzel az elhatározással nemcsak az Istent, de övét és saját boldogulását is szolgálta...

Jozsué döntését az igazságra alapozta: Nem a sajátjára, hanem az Istenére. Manapság, amikor többféle igazságban hisznek, jóllehet igazság mindig csak egy van – legfeljebb egyik vagy másik oldalról látjuk azt –, akkor fontos hangsúlyozni, hogy az Isten igazsága az igazság, mert az mindig az életet – mindenkiét – védi.

Tiszta igazság, teljes igazság... Az igazságnak csak egy részét elmondani – hazugság. Az igazság nagyobb részét elmondani, de egy kis részét elhallgatni – szintén hazugság. Az igazságot relativizálni – megint csak hazugság. A tiszta igazságot mondani – a felismerés ősrégi – az élet maga.

Az igazság és vélt igazság olykor nehezen szétválasztó. Ilyenkor a legjobban türelemmel várunk. Ahogyan a felkavart pocsolva vize is zavaros, de egy idő után a kosz leülepszik, ugyanígy a vélt igazság is szép lassan alászáll, s a tiszta igazság tündökölni kezd a napfényben.

Kivárni mindig a legnehezebb, hisz az időnk véges. Isten nélkül a várakozás pokoli kínná válhat, Vele együtt azonban egészen más. Isten nélkül elsivatagosodik lelkünk, de ha beengedjük Őt az életünkbe, akkor a reménység harmatos szellője frissíti fel életünket és sikerrel átjutunk életünk próbás szakaszain is...

Gyülekezetünk Vezetősége nevében is áldott új esztendőt kívánok!